

на вѣрж-тѣ, кои-то посѣяхъ добро-то сѣме въ суровѣ почвѣ — на тѣзи, тогава още суровѣ странѣ. По Дунавскы-тѣ страны *Еммерау* (умертвенъ 654 г.), *Амандъ*, *Рупрехтъ* († 718 г.) и *Корбиніанъ* († 730 г.) проповѣдвахъ Евангеліе-то и обратихъ Бавари-тѣ; слѣдъ кои-то слово-то Божіе скоро си намѣри пѣть въ Тюринскѣ-тѣ странѣ. Единъ Ирландійскый монахъ *Киліанъ*, въ 685 год. ся посели въ Вюрцбургъ, гдѣто тогавашный языческый Херцогъ въ Тюрингіѣ *Гадсбертъ*, имаше сѣдалище-то си. Тюрингци както и други-тѣ Германскы народи обожавахъ богове, Воданъ, Донаръ и Фрей, и освѣнь тѣхъ имахъ свои-тѣ частны идолы: Голла и Пюстерихъ. Последный-тѣ състоеше отъ еднѣ грубѣ колонѣ отъ желѣзо, еднѣ аршинъ высокъ, съ еднѣ широкъ тѣрбухъ, дѣсна-та рѣка на идолъ-тѣ почиваше върху главѣ-тѣ, а лѣва-та почиваше върху колѣно-то. Образъ-тѣ вътрѣ бѣше празень, и земаше деветъ ведра водѣ. Въ главѣ-тѣ двѣ дупкы означавахъ гнусны-тѣ уста.

Празна-та колѣна въ тѣхны-тѣ празници ся напѣлняваше съ водѣ и всяко отверстіе ягко ся затулваше, тогава желѣзный-тѣ образъ ся туряше при огнь-тѣ и ся разгорѣщяваше. Разширочяваніе-то на горѣщѣ-тѣ водѣ испѣждаше затулкы-тѣ съ силенъ ударъ, и както огненный пламыгъ горяща-та вода извираше въ лице-то на обстоящы-тѣ. Таквызи идолы обожавали Германци-тѣ, и щѣхъ да ги обожаютъ и до сега, ако бы Богъ